

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 750/05
27.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића и Драгана Аћимовића, чланова већа и саветника Врховног суда, Гордане Маравић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о жалби Окружног јавног тужиоца у Новом Саду, изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду, К. 505/04 од 03. марта 2005. године, у седници већа одржаној, дана 27. јуна 2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба Окружног јавног тужиоца у Новом Саду, па се, **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Окружног суда у Новом Саду, К. 505/04 од 03. марта 2005. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Новом Саду, К. 505/04 од 03. марта 2005. године, ослобођен је од оптужбе АА, да би радњама описаним у изреци пресуде извршио кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, на основу одредбе члана 355. тачка 3. ЗКП, јер није доказано, да је кривично дело извршио.

Трошкови кривичног поступка, падају на терет буџетских средстава суда.

Против ове пресуде, жалбу је изјавио Окружни јавни тужилац у Новом Саду, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања с`предлогом, да Врховни суд, уважавањем жалбе укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку.

У одговору на жалбу јавног тужиоца, бранилац оптуженог, адвокат АБ, предложио је, да Врховни суд, одбије, као неосновану жалбу јавног тужиоца и потврди првостепену пресуду.

Републички јавни тужилац, у поднеску Ктж. 891/05 од 19. маја 2005. године, предложио је, да се уважи жалба јавног тужиоца, и првостепена пресуда укине, те врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни суд је у седници већа размотрио све списе кривичног предмета, заједно са побијаном пресудом и изнетим предлогом Републичког јавног тужиоца, па је оценивши наводе изјављене жалбе, нашао:

Жалба није основана.

Испитујући побијану пресуду поводом изјављене жалбе, а по службеној дужности у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. и 2. Законика о кривичном поступку, Врховни суд, није нашао у пресуди или поступку који је претходио њеном доношењу, повреде одредаба кривичног поступка, као ни повреде кривичног закона учињене на штету оптуженог.

По оцени Врховног суда, нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, које би се састојале у томе, што су разлози нејасни, у знатној мери противречни, а у одлучним чињеницама постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде и садржине записника о исказима датим у поступку.

У суштини, жалба јавног тужиоца, изјављена је због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Јавни тужилац позива се на исказ оштећеног, који детаљно представља начин одвијања критичног догађаја, иако првостепени суд коначно закључује, да нема објективних ни субјективних елемената бића кривичног дела у питању, али супротно томе, у разлозима пресуде, износи, да не прихвата одбрану оптуженог, како је дошао у посед златног ланчића, већ сматра, да је поуздано утврђено, да га је силом откинуо са врата оштећеног.

Суштина жалбе јавног тужиоца је у тврдњи, да је оптужени АА, имао намеру, да описаним понашањем прибави за себе противправну имовинску корист, јер ланчић има већу вредност, од висине дуга оштећеног према оптуженом, а било је и других начина, да се тај дуг наплати (парнична тужба и слично). Дакле, јавни тужилац, тврди, да је из изведених доказа, које првостепени суд није ваљано ценио, извесно постојање и субјективног елемента бића кривичног дела, које је стављено на терет оптуженом.

Ови наводи жалбе, неосновани су, јер списи кривичног предмета, као и разлози пресуде, а тако ни наводи жалбе јавног тужиоца, не указују на поуздане доказе, да је оптужени у субјективном смислу, остварио елементе бића кривичног дела за које је оптужен. Овај закључак произилази из укупности утврђених одлучних чињеница, па и ако би се узело да су објективни елементи разбојништва остварени, иако они сами за себе, без свесног и вољног поступања оптуженог, немају нужне законске елементе, бића кривичног дела у питању.

У конкретној кривично-правној ствари, није дакле доказано, односно, тврдње јавног тужиоца у оптужном акту, нису поткрепљене ваљаним и поузданим доказима, а таквих аргумената нема ни у жалби јавног тужиоца, било у погледу чињеничних момената, или нових доказа уз помоћ којих би се ове чињенице провериле. Ни из једног изведеног доказа, које је првостепени суд ваљано ценио, не може се утврдити, да је оптужени АА, био свестан сваког елемента противправности у радњама предузетим против оштећеног, односно, њихове недозвољености или незаконитости, те да је управо и хтео остварење штетне последице, а што је у конкретном случају, да применом силе или претње према оштећеном у намери, да одузме покретне ствари, прибави за себе противправну имовинску корист.

Оптужени је од оштећеног имао потраживање – дуг, који оштећени након више упозорења и захтева није платио. Између осталог, оптужени је претио оштећеном и одузимањем златног ланчића, што је критичном приликом и остварио, како би наплатио потраживање или узео у залогу овај ланчић, док му дуг не буде плаћен.

Животна доб оштећеног ББ, нема утицаја на постојање елемената бића кривичног дела у питању, било објективних, било субјективних, јер оцена оптуженог о животној доби оштећеног, није утицала на поступање према оштећеном.

Питање правне ваљаности, правног посла из ког је настао дуг оштећеног према оптуженом, првостепени суд је рашчистио у разлозима пресуде, па се ово непотребно и неосновано понавља у жалби јавног тужиоца, али и ова околност је без утицаја на питање постојања кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог.

Постојање дуга оштећеног, према оптуженом, није спорно према утврђеним одлучним чињеницама, а тако ни примена принуде оптуженог према оштећеном и коначно одузимање покретне ствари, власништво оштећеног, како према одбрани оптуженог, тако ни у казивању оштећеног. Разумљиво је, имајући у виду

узраст оштећеног – у критично време имао је 16 година, да се плашио оца, те да из тога произилазе недоследности у казивању у кривичном поступку. Оптужени пак АА, користећи своје законом загарантовано право, да се брани "како хоће" настоји, да оспори примену силе, дакле, било какво недозвољено поступање према оштећеном.

Оптужени је ослобођен од оптужбе "in dubio pro reo", (у сумњи повољније по оптуженог), а не оценом суда, да ли има објективних и субјективних елемената бића кривичног дела у понашању и деловању оптуженог, како би то произишло из жалбе јавног тужиоца.

Супротно изнетим тврдњама у жалби, јавни тужилац, није пружио суду нове доказе, који би указали на извесно постојање директног умишљаја, као облика виности оптуженог, нужног за постојање кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, и уједно основног елемента кривичне одговорности.

С`тога је, правилно закључио првостепени суд, да није доказано, пре свега постојање субјективних елемената бића кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС у описаним радњама оптуженог АА, па га је ослободио од оптужбе, на основу одредбе члана 355. тачка 3. ЗКП, не улазећи у питање правне ваљаности закљученог посла, између оптуженог и оштећеног, из ког је проистекло дуговање оштећеног. Нема ваљаних аргумената у жалби јавног тужиоца, за друкчије правно закључивање, од оног, из побијане пресуде, а првостепени суд, децидирано на страни четвртој, указује, на законски основ за ослобађање оптуженог од оптужбе, јер није доказано, да је кривично дело за које се оптужује, учинио (члан 355. тачка 3. ЗКП).

Због наведених разлога, Врховни суд је, одлучио, као у изреци пресуде, у смислу одредбе члана 388. Законика о кривичном поступку.

Записничар, Председник већа-судија,

Гордана Маравић, с.р. Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ